

Hjem, hvorfra de saa kunne vende tilbage til Anstalten. Man vil altsaa saa lidt som muligt lade dem føle Anstalten som et Fængsel, et Tvangssted. Det er et lignende Princip, som gør sig gældende, naar man lader Tugthusfanger, de allerværste Forbrydere, komme ud paa Heden og lærer dem noget af, hvad Frihed er værd selv for dem, der ere berøvede deres Frihed for en lang Række af Aar. Man har ikke Grund til at beklage sig over dette Forsøg, og man kan ogsaa fra denne Anstalt for vanskelige Børn godtgøre, at det er det rigtige Princip at lade dem have saa megen Frihed som muligt. Jeg har selv været ude og talt for dem og har da faaet det bedste Indtryk af Anstalten. Naar man sammenligner Resultaterne der ude fra de Resultaterne fra andre lignende Anstalter; maa man sige, at Forsøgene ere faldne meget heldige ud. Det Princip, som er det bærende derude, er, at Københavnerbørn saa vidt muligt just skulle lære, hvad Københavnerbørn have Brug for, altsaa blive disse Drengsætte i Lære hos Haandværkere i Stedet for at blive anbragte ved Landbruget. Hvor fortrinlig den Tanke end er at føre Københavnerbørn ud i den frie Natur og lære dem Landbruget, saa viser det sig, at det ikke uden videre gaar an at omplante Københavnerdrengsætte ud paa Landet. Erfaringer fra Braaskovgaard og andre Steder fra pege ogsaa i den Retning. Der er der meget Frafald, medens Erfaringerne fra Anstalten paa Nørrebro tydelig vise, at man er gaaet i den rigtige Retning der. Af 54 Personer, der have været optagne derude, ere 24 i Lære hos københavnske Mestre, 9 ere allerede udlærte og kunne ernære sig selv, medens 10 ere anbragte paa Aandssvage- og andre Anstalter — hvilket viser, at der er Individier, som hverken egne sig til Landbrug eller Haandværk, da de nu en Gang ere defekte —, og der var kun ganske faa, som kom i andre Pladser end i egentlig Haandværkerlære. Det fremgaar heraf, at Københavnerbørn have al mulig Grund til at ønske sig optagne paa et Sted, hvor de kunne lære et Haandværk, og hvor vedkommende, naar han viser sig tilstrækkelig dygtig i sit Haandværk, har let Adgang til teknisk Skole og andre Skoler, hvor Haandværkerlærlinge kunne uddanne sig, hvad man ikke i samme Grad kan sige, en Dreng har, naar han kommer ud paa Landet. Selv om han bliver anbragt i Haandværkerlære der, har han langt fra saa let Adgang til at uddanne sig i Haand-

værket der som i København. Det vilde derfor gøre mig meget ondt, om denne Forenings Virksomhed skulde standse. Jeg ved, at der skal være sket Henvendelse til den højtærede Justitsminister om dette Spørgsmaal, og jeg vil derfor ogsaa haabe, at den højtærede Justitsminister vil give et Svar, der falder gunstigt ud for denne Institutions Opretholdelse. Jeg skal saa i øvrigt afvente, hvad den højtærede Minister har at sige til selve Spørgsmaalet.

I Forbindelse med Spørgsmaalet Optragelse kunde man jo meget godt — hvad der allerede er sket — fremdrage de Glæder, som Børn og Ungdom have, naar de faa en halv eller hel Time til deres Raadighed og skulle ud og more sig lidt. Det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) har fremdraget Biografteatrene, og jeg vil som min Erfaring sige, at jeg tror, at der havde været al mulig Anledning til at øve noget Tilsyn med Biografteatrene. Man har i Aarhus gjort Forsøg i saa Henseende, og mærkeligt nok var der ingen af Lærerne eller Lærerinderne, der turde paatage sig den Opgave at føre det fornødne Tilsyn med Biografteatrene. Det synes altsaa at være noget vanskeligt. Endelig fik man dog en Mand til at paatage sig det, en Mand med Autoritet. Hvorvidt han er i Stand til at røgte denne Opgave fuldstændig, skal jeg lade være usagt. Det er nemlig ikke ret længe siden, at denne Sag er bleven ført frem og ordnet paa den nævnte Maade. Hvis man kender lidt til Biografteatrene, eller hvad Navn disse Teatre nu optræde under, er det vist ikke uden Grund, at man ønsker, der maa komme et fornuftigt Tilsyn med dem. Børn maa spares for Indtryk, som den voksne kan taale. Jeg er en Modstander af Censur og ønsker ikke, at den voksne skal underkastes en Censors Bestemmelser om, hvad han maa se, og hvad han ikke maa se. Men hvor Talen er om den opvoksende Slægt, bliver Forholdet et andet. Naar man ved, med hvilken Begærlighed denne gaar i Biografteater, ønsker man, at Forestillingerne der maa passe for Børnenes Fantasi. Børn have jo en levende Fantasi. De lægge mest Vægt paa det, som er dramatisk, det storslaaede, det spændende, altsaa f. Eks. ogsaa Forbryderdramaer, og faa Børnene slette Indtryk af noget saadant, faa de let Lyst til selv at agere i en eller anden lille Historie, et eller andet lille Eventyr, der desværre kun alt for let falder ind under det kriminelle, og saa har man maaske, saa let bevægeligt som de unges Sind er,